

Romani 13:2

Astfel, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu, iar cei ce se împotrivesc își vor căpăta osânda.

ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ τοῦ θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν, οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρίμα λήμψονται.

Puțin mai devreme, apostolul Pavel vorbea despre pedepsirea celor ce fac rău, cum că aceasta nu este în rolul creștinului, ci aparține lui Dumnezeu: „Nu vă răzbunați voi înșivă” împotriva celor ce vă fac rău, spune Pavel (v. 19), fiindcă răzbunarea este a Domnului: el o împlinește. În pasajul de față, porunca este ca rânduiala lui Dumnezeu privitor în general la autoritățile pe care el le-a rânduit, să fie respectată de către creștini. „Bine”, ar zice cineva, „dar Dumnezeu a rânduit o singură autoritate pe pământ, și anume biserica”.

Este oare de mirare faptul că Dumnezeu se folosește adeseori de oameni nu neapărat credincioși și rânduieste anumite autorități omenești - altele, deci, decât biserica - pentru a se răzbuna împotriva celor ce fac răul? Sau că, la un moment dat, l-a ridicat pe faraonul Egiptului cu intenția de a-și arăta în el puterea și pentru ca numele lui Dumnezeu să fie vestit pe tot pământul, prin el, faraonul Egiptului (Romani 9:17)? Și că oamenii aceștia, chiar necredincioși fiind și împotriviți față de Dumnezeu, sunt de fapt slujitori ai lui Dumnezeu în îndeplinirea unor astfel de scopuri? Istoria poporului evreu este plină de exemple în acest sens. Oare nu împăratul păgân al Asiriei i-a fost slujitor lui Dumnezeu în pedepsirea Israelului dedat la idolatrie și la fel de fel de murdării (Isaia 8:7)? Sau Nebucadnețar (Ieremia 25:9; 43:10)? Sau popoarele păgâne vecine Israelului în timpul Judecătorilor (Judecători 2:14; 3:8,12)? Și oare nu Dumnezeu pusese în inima lui Cir gândul să elibereze pe poporul lui Israel (Ezra 1:1)? Puterea lui Pilat, prin care acesta putea, fie să-l osândească pe Isus, fie să-l elibereze, de unde îi fusese dată? Isus însuși o spune: „N-ai avea nici o putere asupra Mea ... dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19:11).

Probabil că cei ce nu pot „suferi” o astfel de perspectivă sunt aceia care cred că toate rânduielile - altele decât biserica - care există astăzi printre oameni sunt exclusiv sub stăpânirea diavolului și că Dumnezeu nu se mai amestecă în ceea ce se petrece pe pământ în acele zone. În accepțiunea lor, participarea omului la funcționarea comunității seculare în mijlocul căreia trăiește, de orice natură ar fi ea, l-ar face pe acesta incompatibil cu condiția de creștin, căci, nu-i așa, zic ei, „noi nu mai suntem ai lumii acesteia și avem un singur împărat, pe Dumnezeu; împărații pământului sunt slujitorii Satanei, și nimeni nu poate sluji în același timp lui Dumnezeu și Satanei”. Acest tip de argumentație este folosit adeseori și funcționează ca un instrument de șantaj. Șantajul vine prin aceea că îți vine greu să combați o astfel de declarație, fiindcă, deindată ce ți-ai exprimat dezacordul, vei avea ciudata impresie că, chiar dacă nu vrei asta, ceea ce spui tu ar putea fi interpretat ca răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dar nici tu, om credincios, nu mai aparții lumii acesteia, însă Dumnezeu nu-ți cere să nu mai ai nici o legătură cu „*curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli*”, fiindcă atunci ar trebui să ieși din lume (1Corinteni 5:10). Și tu ești rob al lui Dumnezeu și nu dorești să slujești Satanei, dar desigur că nu vei accepta ideea cum că Dumnezeu a cedat Satanei puterea pe care o are asupra tuturor lucrurilor. Nici oamenii aceia de care vorbim, nu cred că ar îndrăzni să spună că, în virtutea faptului că Satana are putere asupra lumii, Dumnezeu nu mai are, sau nu mai vrea să exercite, putere asupra lucrurilor din lume. Orice om credincios știe că Satana are putere doar în măsura în care oamenii i se supun; diavolul nu poate să oblige pe nimeni să i se supună și nici să pedepsească pe cei ce nu i se supun, fiindcă puterea lui stă doar în ademenire și înșelăciune. El nu are puterea de a nimici și de a da viață; puterea lui stă doar în aceea că, ademenindu-l pe om să nu se supună lui Dumnezeu, omul care se lasă ademenit va muri, sub o putere căreia cu adevărat nu i se poate împotrivi, căci viață fără Dumnezeu nu există. Și asta prin puterea lui Dumnezeu.

Ești șantajat prin aceea că cel ce te provoacă cu asemenea declarații și-a compus mesajul punând acolo ceva ce are natura de a intimida: puterea lui Dumnezeu. Șantaje de asemenea natură se aud mai peste tot. Și toți cei care se folosesc de cuvântul lui Dumnezeu succindându-l într-o formă sau alta se găsesc într-o situație de acest gen. Cineva spunea odată că, chiar dacă Isus spune să întorci și celălalt obraz celui ce te-a palmuit, el nu va face niciodată acest lucru, ci mai degrabă se va răzbuna pe omul acela, căci, copil al lui Dumnezeu fiind - ființă care poartă chipul și asemănarea lui Dumnezeu -, a fost palmuit și, prin aceasta, de fapt Dumnezeu a fost palmuit. A răzbuna acel fapt ar însemna deci să-l răzbune pe Dumnezeu. Altcineva spunea că a nu accepta lucrarea unui anumit cult religios, apărut în preajma evenimentelor din 1914, s-ar putea să fie echivalent cu hula împotriva Duhului Sfânt, și oricine face asta se va găsi săvârșind un păcat de neiertat. Acestea sunt însă un fel de situații așa, mai „exotice”. Ce zicem înăsa dacă auzim - și desigur auzim adesea - pe cineva spunând cuiva: „Nu poți face parte din adunarea noastră deoarece porți inele scumpe și mărgel. Acestea sunt în mod evident podoabe, iar Dumnezeu ne poruncește să nu purtăm podoabe (1Petru 3:3) Renunță mai întâi

---

la inele și la mărgelile și apoi mai stăm de vorbă”. Oricine face o astfel de judecată poate el însuși să fie judecat cu aceeași măsură, fiindcă se vor găsi cu siguranță „podoabe” și asupra lui: imprimeul de pe materialul bluzei pe care o poartă, un ornament pe pantofi, niște încrustături sau cusături pe geanta cu care se duce în oraș, cravata, baticul ales ca să fie frumos, proteza dentară pe care o alesese nu după criteriul funcționalității sau durabilității ci din considerente „estetice”, etc. „Dar”, ar putea întreba cineva, „ce rău este în a te ține cât mai departe de lucrurile lumești și a trăi, dacă se poate, cât mai des în post și rugăciune și a te feri astfel de mulțimea de ispite care sunt la tot pasul în lume? Sau ce rău este în a te feri să porți orice fel de podoabă?” Nu este nimic rău în toate acestea; dimpotrivă, este foarte bine. Rău este însă altceva, și anume aceea că obligi și pe alții să facă ceea ce tu ai ales să faci din proprie inițiativă. Și cine ești tu, ca să impui legi asupra oamenilor, acolo unde Dumnezeu nu leagă pe nimeni prin vreo lege? Păcatul tău stă în aceea că dacă Dumnezeu ți-a poruncit să fii cu grijă față de un lucru oarecare, înainte de a te îngriji să faci tu însuși astfel, te uiți mai degrabă la vecinul tău, ca să vezi dacă el a făcut așa sau nu. Și te alături astfel și tu lungului șir de oameni care au produs de-a lungul timpului atâtea schisme între credincioși încât avem astăzi probabil mii de culte și de secte, dintre care o mulțime au fost create în mod artificial, după „metoda” descrisă mai sus.

Libertatea pe care Hristos ne-a adus-o prin aceea că ne-a scos de sub jugul legii, este pentru mulți, se pare, greu de suportat. Când trebuie să te supui atât „cezarului” cât și lui Dumnezeu, în măsura potrivită, de teamă ca nu cumva să dai cezarului din cele ce le-ai datorat lui Dumnezeu, mai bine desființezi autoritatea primului... Tot așa, evreii din vechime, de teamă să nu încalce legea Sabatului, au mai adăugat legii respective legi ale lor. Ei își puneau de exemplu problema dacă nu cumva a purta în ziua Sabatului o mână de vreascuri pentru a aprinde focul, s-ar putea considera drept „ducerea unei poveri”, ceea ce ar fi fost o încălcare a legii Sabatului. Sau dacă ți-ai cârpit haina cu o zi înainte, nu cumva faptul că ai uitat acul de cusut înfipț în haină adaugă hainei tale greutatea echivalentă unei „poveri”, etc. Astăzi, pentru ca nu cumva cineva să considere drept podoabe diferitele accesorii de îmbrăcăminte, unii socotesc că e mai bine să dai jos tot ceea ce ar putea considera cineva a fi podoabă. (Cineva susținea odată că ceasul de mână este și el o podoabă). Dar oare până unde vei putea merge cu asta, pentru ca într-adevăr nimeni să nu se mai „poticnească” în așa ceva? Nu-ți ajunge libertatea ca tu însuși să nu socotești nimic din toate acele lucruri drept podoabe și să prețuiești mai degrabă podoaba interioară pe care ți-o conferă duhul dumnezeiesc care locuiește în tine? Ți-e teamă că dacă porți cravată nu se va mai vedea în tine podoaba duhului? N-ar trebui să-ți fie frică: oricine se uită la tine și te vede împodobit cu darurile duhului lui Hristos, cu siguranță nu se va poticni (sincer) în cravata pe care o porți. Sau în alte astfel de obiecte. Nici creștinii din timpurile apostolice nu se poticneau în faptul că cineva care intra în adunare ar fi purtat un inel de aur și o haină strălucitoare (Iacov 2:2-4); noi, de ce am face-o?

Revenind la problema autorităților pământești și la supunerea noastră față de acestea, înțelegerea noastră trebuie să se bazeze pe ceea ce am primit ca învățătură dumnezeiască, și nu pe păreri omenești. Isus, de exemplu, de ce s-a supus lui Pilat, când acesta hotărâse să-l pedepsească, nevinovat fiind, prin batjocuri și moarte pe cruce? Va zice poate cineva, „Păi, pentru că oricum, Satana, prin reprezentantul său Pilat, n-ar fi avut putere asupra lui Isus decât cel mult să-i nimicească trupul; asupra sufletului lui n-ar fi avut nici o putere!” Bine, dar asupra noastră are oare Satana putere mai mare decât aceasta? Nu cred că s-ar încumeta cineva să spună că da; Isus însuși spune acest lucru la un moment dat (Matei 10:28). Apoi, exemplul vameșilor și al ostașilor care au venit la Ioan ca să fie botezați: la întrebarea lor, „noi ce trebuie să facem?”, el le răspunde într-un fel din care se înțelege că slujba lor nu era una de care ar fi trebuit să fugă sau să se rușineze, sau pentru care să le fie teamă în vreun fel; atâtea doar că trebuiau s-o îndeplinească cu corectitudine (Ioan 3:12-14). Nici Isus, mai târziu, nu schimbă aceste rânduieli; vezi, de exemplu, cazul vameșului care se roagă (Luca 18:9-14), al lui Zacheu, mai marele vameșilor (Luca 19:2-10) sau al sutașului pe al cărui rob Isus l-a vindecat de boala din pricina căreia era pe moarte (Matei 8:5-13): Isus nu face nici o referire la autoritățile sub care oamenii aceia își îndeplineau slujba în mijlocul comunității seculare în care trăiau. Nici apostolul Petru, mai târziu, nu-i reproșează sutașului Cornelui faptul că era ostaș și deci supus unor autorități pământești (Fapte 10). Și nici nu-i cere să renunțe la această poziție după ce a devenit creștin; noi, astăzi, de ce am face-o?